

Когато пжтниците влѣзоха въ града, жителитѣ усѣтиха нѣкакво безпокойство и веднага се обърнаха чрезъ жрецитѣ къмъ идолитѣ да ги питатъ, защо така силно се развълнуваха. Идолътъ отговори: „Тукъ пристигна неизвестниятъ, но истинския Богъ, и никой другъ освенъ него не е достоенъ за божески почести, защото той наистина е Божий синъ“.

А когато Иосифъ и Мария съ детето влѣзоха въ езическия храмъ, всички идоли въ него, на брой 365, паднаха на земята и се изпочупиха. Тогова разказаха за това чудо на началника на града Афродитияна. Всички жреци въ храма се изплашиха силно, защото мислѣха, че той ще ги накаже, за дето идолитѣ се разбиха. Но Афродитиянъ дойде съ голѣма свита и съ цѣлата си челядь и като се поклони на детето, което легеше на майчини гърди, каза на своитѣ хора:

— Ако това дете не бѣше Богъ, нашитѣ идоли не биха се съборили и разбили. Тѣ сега лежатъ на земята и мълчаливо говорятъ, че предъ насъ е истинския Богъ. Внимавайте, да не би съ насъ да се случи сжщото, което стана съ фараона, когато не послуша божиитѣ думи.

Страшното злодеяние. Иродъ съ нетърпение чакаше връщането на мждрецитѣ. Новиятъ „юдейски царъ“ не му даваше миръ ни дене, ни ноще. Той чакаше всѣки день, че мждрецитѣ ще дойдатъ да му разкажатъ, де сж намѣрили детето. Но тѣ не идваха. Най-сетне той разбра, че мждрецитѣ сж си заминали, безъ да се отбиятъ при него. Той кипна отъ гнѣвъ и въ безумната си злоба издаде страшна заповѣдь: да се избиятъ въ Витлеемъ всички деца по-малки отъ две го-